

erkendtlig for den gode Dom, han fælder over mine Betingelser for at varetage Finansministeriets Forretninger; men det kunde dog være, at han overvurderede dem noget, og ligeledes, at han overvurderede de dygtige Embedsmænd i Finansministeriet, naar han tror, at en Finansplan af den gennemgribende Natur, her er nødvendig, lader sig saa ganske ryste ud af Ærmet. Det kræver mere end et Par Maaneders Overvejelser at komme til virkelig gennemarbejdede og begrundede Resultater paa dette Omraade. Ja, naturligvis, hvis det hele indskrænkede sig til at gribe ned i Posen blandt de indirekte Skatter og sige: Den og den og den forhøje vi, saa indrømmer jeg, at paa den Maade kunde vi tilvejebringe adskillige Millioner. Men jeg anser det ikke for forsvareligt at gøre dette. Jeg anser det for det ene rette, at man gaar følgende Vej: Først reducerer man Udgifterne saa meget, som det paa nogen Maade er muligt. Dernæst søger man at tilvejebringe et passende Udbytte af vore Statsaktiver, og da først og fremmest af det største af disse, Statsbanerne. Derefter gaar man til Forøgelse af Indtægterne paa saadanne Omraader, hvor det ikke griber meget stærkt og føleligt ind i hele vor bestaaende Skatteordning, og først til sidst, naar det ligger klart for Dagen, at det er ganske uomgængelig nødvendigt, først til sidst gaar man da til saadanne Foranstaltninger som en væsentligere Forøgelse af direkte eller indirekte Skatter.

Men det ærede Medlem ved jo ogsaa lige saa godt som jeg, at hvis jeg lod mig lokke — ved Ordet „lokke“ sigter jeg ikke til, at det ærede Medlem har haft slette Hensigter med sine Henstillinger til mig, jeg tror blot, at han har undervurderet Vanskelighederne —, hvis jeg lod mig lokke til i dette Øjeblik at fremkomme med dybt gribende Forslag om Ændringer i den direkte eller indirekte Beskatning, var der saare ringe Udsigt til at gennemføre saadanne Forslag her i Rigsdagen. Det tror jeg, at det ærede Medlem ved noget nærmere Overvejelse vil erkende. Jeg vilde øjeblikkelig blive mødt med den meget nærliggende Indvending: Vor Beskatning er allerede i Forvejen ret betydelig; baade vor direkte og vor indirekte Beskat-

ning have vi grundigt omkalfatret for faa Aar siden. Saa maa man dog først se, om det ikke er muligt at nærme os Balance noget mere, end det i Øjeblikket ser ud til, at indvinde nogle Millioner ved Besparelser, ved mere neutrale indtægtsforøgende Foranstaltninger, ved, at Tiderne rette sig o. s. v., o. s. v. Der er intet sikrere, end at den Regering, der hovedkulds fremkom med saadanne dybt indgribende Skatteforslag, vilde blive mødt med den Invending, og der var intet at sige dertil.

Saa siger det ærede Medlem, at jeg stod dog allenfals bedre, naar jeg havde stillet saadanne Forslag, selv om jeg ikke fik dem vedtagne. Ja, jeg forstaar nu ikke, hvordan det ærede Medlem kan sige det. Saa kunde der virkelig blive Grund til, at man i Udlandet begyndte at ryste paa Hovedet, naar et Ministerium, der, jeg vil ikke sige, indtager en stærk Stilling — det skal jo Tiden vise, hvor stærk den er —, men som dog har parlamentarisk Grund under Fødderne i Folketinget, fremkommer med Beskatningsforslag og faar dem forkastede. Saa kunde Udlandet virkelig med Rette sige: Ja, nu er der sandelig Fare paa Færde; nu er det højst sandsynligt, at den danske Stat ikke vil naa til Balance, naar en Regering, der dog fra alle Sider erkendes at sidde med parlamentarisk Ret, ikke kan faa sine Skatteforslag vedtagne. Saa er Kalamiteten der; men denne Kalamitet ønsker jeg ikke at udsætte Landet for.

Det ærede Medlem vil jo sikkert ogsaa nok, tror jeg, spare sig selv for den Ulejlighed at sige mig, hvilke disse Indtægter skulde være. Det ærede Medlem kan jo ikke skyde sig ind under den altfor billige Udvej at sige: Det er ikke mig, der i Øjeblikket er Finansminister. Det ærede Medlem har siddet som Finansminister i ikke ganske faa Maaneder, og han har været en arbejdsom og meget samvittighedsfuld Finansminister; det skal jeg være den første til at erkende. Han har sikkert som enhver, der kommer paa denne Post under saa vanskelige Forhold, hver eneste Dag tænkt paa, hvorledes det store Hovedproblem skulde løses: at skaffe Balance. Jeg tvivler ikke om, at han har tænkt over det, men hans Overvejelser have jo været ganske ufrugtbare. Problemet fore-